

Onnimanni 1/2007

Musteen siivin

Cornelia Funke: Musteloitsu

Otava 2006.

Saksalainen Cornelia Funke on varsin ahkera kirjailija. Kirjailijan tuotannosta on suomennettu muutama vuosi sitten ilmestynyt Rosvoruhtinas, Mustesydän sekä Lohikäärmeellä ratsastaja. Syksyllä 2006 ilmestynyt Musteloitsu on Mustesydämen jatko-osa, jossa samat päähenkilöt jatkavat tarinaa trilogian loppuun saakka.

Tarina rakentuu teini-ikäisen Meggien ympärille hyvin metafiktiivisin elementein: Meggiellä ja hänen isänsä Molla on kyky lukea henkilöitä ja asioita kirjoista ulos. Aikanaan Mustesydämen henkilöihahmot heräsivät eloon Meggien ja Mo'n maailmassa saaden aikaiseksi paljon pahaa, jopa uhaten Meggien ja Mo'n henkeä. Ongelma piilee siinä, että Mo ei pysty lukemaan henkilöihahmoja takaisin kirjaan. Hahmoista tulee Meggien ja Mo'n maailmaan lihaa ja verta olevia olentoja, joilla on juuri ne luonteenpiirteet jotka kirjailija on heille antanut, niin hyvässä kuin pahassa. Nyt osa noista henkilöihahmoista on palannut, ja kaiken lisäksi Meggie vielä lukee itsensä sisälle erääseen tarinaan, josta hänellä on pakkomielle. Kertomuksen sisällä Meggie kuitenkin huomaa, että elämä tarinassa voi olla paljon rumempaa ja kamalampaa mitä hän olisi voinut kuvitella, etenkin kun hänen isänsä ja äitinsä päätyvät samaan tarinaan, Mo-isä vakavasti haavoittuneena.

Edeltävän osan tavoin Musteloitsu on kirjoitettu melkeinpä viettelevällä kielellä, ja vetoaa varmasti kaiken ikäisiin fantasian ystäviin. Jotakin kirjasta kuitenkin puuttuu. Se maaginen ote jolla Mustesydämen tarina veti puoleensa, ei tunnu olevan tässä tarinassa lainkaan läsnä. Metafiktiivisen elementin Funke onneksi hallitsee hyvin, ja tarinoista sisään ja ulos hyppivät henkilöihahmot saavat omalta osaltaan tarinarakenteen toimimaan varsin luontevasti. Vaikka kirja ei sinänsä ahaa-elämystä herättänytkään, ajatus trilogian päätösosasta jäi kytämään mielen perukoille.

Maria Loikkanen